

У ЖОВТНІ цього року Марії Панасівні Щербині минає 75 років.

У житті цієї жінки, педагога за покликанням, було всього: доброго і гіркого, щасливого і сумного, знахідок і втрат. Народилася вона у селі Іваницьке Ічнянського району Чернігівської області, у сім'ї селянина-бідняка. У 1937 році закінчила семирічку. У цей час помирає батько і лише через рік Марія продовжує навчання. Успішно закінчує десятирічку, а це випадає у 1941 році.

Як більшість її ровесників, випускний вечір святкувала у пам'ятну ніч 22 червня, коли ранком гітлерівська Німеччина пішла в наступ на нашу землю. Всіх хлопців

А РОКИ, НАЧЕ ПТАХИ...

забрали в армію, а дівчата пішли будувати протитанкові укріплення. На будівництво оборонної лінії в Сумській області і потрапила разом з своїми подругами Марія.

Коли прийшли німці, молоді дівчата подалися хто куди. Марія переховувалася у своєї тітки, щоб уникнути набору в Німеччину. Але від німців та їх прихвостнів важко було сховатись і Марію разом з іншими сусідськими дівчатами у глухо забитих вагонах відправили на чужину. Там вона працювала на різних роботах до 1945 року, поки в місто Ерфурт, де знаходилась дівчина, прийшли американці. Марія разом з своїми подругами з великими труднощами добирається додому, сподіваючись, що всі нещастя лишилися позаду і можна буде спокійно жити.

ТА НЕ ВСЕ було так, як гадалось. На долю молодих людей, які повернулись з Німеччини, випало чимало такого, з чим

сіяла добре, розумне, вічне, хоч самій довелося пройти тернисті шляхи життя, не загубивши при цьому доброти, щирості, любові до людей.

ХОЧА Марія Панасівна народилася, виросла і вивчилася в своєму рідному краї, на Чернігівщині, але по праву вважається вчителем Рокитнівщини. Вона — одна з перших, хто сюди приїхав, щоб дати знання дітям поліщуків. Вона любила дітей, а вони їй віддячували тим же. І сьогодні її колишні вихованці не забувають про неї. Особливо щирі стосунки склалися з однією з перших її учениць Валентиною Дмитрівною Павлюк, котра нині працює завідувачою бібліотекою Рокитнівського медучилища.

Добрим словом згадує Марія Панасівна своїх колишніх колег, людей, котрі допомагають їй у важку годину. Вона має хворе серце, пережила один інсульт. І завжди їй на допомогу приходять медсестра швидкої допомоги Людмила Золотова. Постійно навідується до неї, щоб допомогти при необхідності, працівник служби соціальної допомоги Ніна Берташ.

СЬОГОДНІ М. П. Щербина є активним членом ветеранської організації.

— Марію Панасівну я знаю змолоду, — розповідає голова районної організації ветеранів Пилип Іванович Сторож. — Люди, які жили поруч з нею, завжди захоплювались її оптимізмом, впевненістю в своїх силах, щирістю і добротою у стосунках з оточуючими. І вона залишається такою, може, змінилася зогні, а душа її завжди відкрита для людей.

— Роки, наче птахи, швидко летять, — сумно зітхає Марія Панасівна. — У жовтні мені минає 75 років, і з них 50 я незмінно живу в Рокитному, на одній і тій же вулиці — Червоноармійській. Тут живуть мої добрі друзі, колишні колеги, тут я зустрічаю і проводжаю своїх гостей.

А найдорожчими її гостями є син Володимир з дружиною та дві внучки — Аліна і Наталка. Всі вони проживають у місті Норільську, у близькому зарубіжжі, як тепер мовиться. Але влітку вони знайшли можливість і кошти, щоб відвідати свою маму і бабусю, допомагали їй у роботі

важко було змиритись, — презирство, утиски, які взяли собі на озброєння багато посадових осіб післявоєнного відбудовного періоду.

Але все своє свідоме життя Марія Щербина мріяла стати педагогом. І в цієї миловидної і врівноваженої дівчини вистачило снаги досягти свого: поступити на навчання і успішно закінчити Прилуцьке педучилище.

ЗА НАПРАВЛЕННЯМ приїхала в Рівненську область. Спочатку працювала в Рокитнівській середній школі № 1, потім в загальській початковій. А коли хутір Загалля було знесено, вчителька знову повернулася в Рокитнівську середню школу № 1 і тут працювала поки й пішла на заслужений відпочинок.

Багатьом юнакам і дівчатам дала знання Марія Панасівна, бо вона педагог у повному розумінні цього слова. Все своє життя

по господарству, заготовити дрова. Адже оце вперше за всі роки Марії Панасівні, як пенсіонеру, колишньому педагогу не завезли дров і довелося забезпечувати себе паливом самотужки.

ХОЧЕТЬСЯ вірити, що голова виконкому Рокитнівської селищної Ради Микола Миколайович Грущак візьме собі на замітку ці слова і допоможе жінці.

Живе вона у старенькому будиночку, зведеному ще у 1925 році, а останній ремонт квартири був зроблений ще у 1963 році. Все в її квартирі таке блаженське: двері, вікна, ганок, осипається штукатурка, провалюється підлога і т. д. Правда, потурбуватися про ремонт квартири пообіцяла заступник голови виконкому Рокитнівської селищної Ради Ніна Іванівна Чирук. І Марія Панасівна сподівається, що про неї не забудуть і обіцянку виконають.

А. ПЕТРОВА.